

حوادث جاده برای کودکان

تهیه و تنظیم:

گروه آموزش به بیماران ارتقای سلامت بیمارستان مهراد

تاریخ بازنگری: اردیبهشت ۱۴۰۵

حوادث جاده ای: شایعترین عامل مرگ تصادف در زمان حضور کودک بصورت سرنشین میباشد بجز سن ۵ تا ۹ سال که حادثه بعنوان عابر پیاده برای کودکان شایعتر است. استفاده از صندلی اتومبیل مرگ و میر را تا ۷۱ درصد و آسیبهای شدید را تا ۶۷ درصد کاهش می دهد. کودکان زیر یکسال باید در صندلی های رو به عقب و کودکان بزرگتر (تا ۶ سالگی) در صندلیهای رو به جلو قرار گیرند. کودکان زیر ۱۳ سال هرگز نباید در صندلی جلوی اتومبیل بنشینند، مخصوصا اگر اتومبیل دارای ایربگ می باشد. باد شدن ایربگ در شیرخواران و کودکان کوچک بدون حفاظ، می تواند کشنده باشد.

عابر پیاده: کودکان باید از سنین پایین بدقت در مورد عبور از خیابان آموزش داده شوند و این آموزش تا سنین دبستان ادامه یابد و نیز یاد بگیرند که تا قبل از ۱۰ سالگی هرگز نباید به تنهایی از خیابان عبور کنند.

تصادفات جاده ای یکی از علل اصلی آسیبهای جسمی و مرگومیر در کشور است.

چهار عامل اصلی در تصادفات رانندگی شامل عامل انسانی، جاده، وسیله نقلیه و محیط هستند. در این میان، عامل انسانی نقش پررنگتری دارد و با رعایت اصول ایمنی و دقت رانندگان، می توان از بسیاری از این حوادث جلوگیری کرد.

پیش ملی» نه به تصادف «با هدف کاهش حوادث رانندگی و ترویج فرهنگ ایمنی، می تواند تأثیر بسزایی در کاهش تصادفات و بهبود فرهنگ رانندگی داشته باشد.

کودکان؛ آسیب پذیرترین گروه در تصادفات جاده ای طبق گزارش های برنامه نظام پایش و پیشگیری از مرگ کودکان هستند.

حوادث و سوانح، از جمله تصادفات جاده ای، یکی از شایع ترین عوامل مرگومیر کودکان ۱ تا ۵۹ ماهه محسوب می شود.

آمارها نشان می دهد که ۳۸.۵ درصد از حوادث منجر به فوت کودکان در این گروه سنی ناشی از تصادفات جاده ای است.

در سال ۱۴۰۲، از مجموع ۲۰ هزار و ۴۵ نفر کشته شده در تصادفات، ۵۱۱ نفر کودک ۱ تا ۵۹ ماهه بوده اند که این میزان بیش از ۲.۵ درصد از کل مرگ های ناشی از تصادفات جاده ای را تشکیل می دهد.

کودکان در خودرو؛ کوچک ترین سرنشین، بزرگ ترین مسئولیت متأسفانه برخی والدین تصور می کنند که می توانند با در آغوش گرفتن کودک، از او در برابر شدت تصادف محافظت کنند.

اما تحقیقات نشان داده است که در تصادفی با سرعت ۵۰ کیلومتر بر ساعت، نیروی وارد شده به بدن کودک تا ۱۱۰۰ کیلوگرم افزایش می یابد. این نیرو، مهار کودک را حتی برای قوی ترین دستان غیرممکن می کند. بدون استفاده از صندلی ایمنی کودک، احتمال پرتاب شدن او از خودرو بسیار بالاست.

اهمیت استفاده از صندلی ایمنی کودک استفاده از صندلی کودک، خطر مرگ را تا ۷۰ درصد کاهش می دهد.

شدت جراحات در هنگام تصادف با استفاده از صندلی مخصوص کودک تا ۸۰ درصد کاهش می یابد.

کمر بند ایمنی بزرگسالان برای کودکان طراحی نشده است و می تواند در هنگام تصادف، آسیب های جدی ایجاد کند.

یکی از اشتباهات رایج، بستن کمر بند ایمنی در صندلی عقب است که به ویژه در میان نوجوانان مشاهده می شود.

چگونه از سوانح و حوادث کودکان پیشگیری کنیم؟

- در خودرو از صندلی مخصوص کودک استفاده کنید و نوزادان را در کріر مخصوص نوزاد قرار دهید.
- صندلی عقب ایمن ترین محل برای نشستن کودکان در خودرو است.
- از نگه داشتن کودک در صندلی جلو خودداری کنید.
- کودکان باید همزمان با والدین وارد خودرو شوند تا از حوادث احتمالی جلوگیری شود.
- هنگام پارک، ابتدا والدین از خودرو پیاده شوند، سپس کودکان را خارج کنند.
- هنگام دنده عقب رفتن، به نقاط کور آینه توجه کنید.
- از بیرون آوردن سر و دست کودک از پنجره یا سقف متحرک خودرو جلوگیری کنید.
- به ایمنی محیط های بازی کودکان توجه کرده و در هنگام بازی آنان، حضور والدین ضروری است.
- هنگام عبور از خیابان، دست کودک را از بازو بگیرید و از رها کردن او خودداری کنید.
- از پل عابر، زیرگذر و محل های خط کشی شده برای عبور از خیابان استفاده کنید.
- کودکان را به پوشیدن لباس های روشن تشویق کنید.
- هرگز کودک را پشت راننده موتورسیکلت سوار نکنید.
- تمامی سرنشینان موتورسیکلت باید کلاه ایمنی داشته باشند.
- قبل از سن قانونی، به کودکان رانندگی آموزش ندهید.
- هنگام رانندگی، به خروج ناگهانی کودکان از مدرسه یا حرکات غیرمنتظره آنان توجه داشته باشید.
- مهارت های ایمن عبور از پیاده رو و قوانین ایمنی تردد را به کودکان آموزش دهید.

با توجه به افزایش سفرهای جاده ای در تعطیلات نوروز و عید سعید فطر، لازم است با فرهنگ سازی و رعایت اصول ایمنی، از جان آینده سازان کشور محافظت کنیم. امید است که با اجرای صحیح پویش «نه به تصادف»، جامعه ای ایمن تر و آگاه تر داشته باشیم.

پیشنهادهایی برای اصلاح رفتار کودکان

شناخت رفتار کودک در ترافیک از آن رو اهمیت دارد که برای برنامه ریزی آموزشی ابتدا باید این رفتارها شناخته شود تا بتوان آموزش های لازم را برای اصلاح و بهبود آنها تدارک دید.

دویدن ناگهانی به خیابان، رها کردن دست بزرگتر خود به هنگام عبور از خیابان، عبور از خیابان از محل های غیر مجاز، بی توجهی به چراغ عابر پیاده، نیستن کمربند ایمنی در اتومبیل، نیستن در صندلی جلو، نیستن روی پای والدین به هنگام رانندگی، حرکت با دوچرخه در میان سایر وسایل نقلیه و... از جمله رفتارهای نادرستی است که کودکان در تردد های شهری دارند و باید مورد اصلاح قرار گیرد.

گام نخست آموزش ترافیک از خانواده آغاز می شود و اگر افراد خانواده با فرهنگ ترافیک آشنا شوند و در رفتار خود آن را رعایت کنند، می توانند بر فرزندان خود نیز تاثیر بگذارند.

مرحله دوم آموزش در مهد کودک ها و کودکستان هاست. مربیان مهد کودک می توانند به صورت نظری و عملی کودکان را با عبور و مرور و خطراتی که آنها را تهدید می کند، آشنا سازند. می توان از بازیها و اشعار و نقاشی برای آموزش بهره گرفت.

مرحله سوم آموزش نیز زمانی است که کودک وارد دبستان می شود. این مرحله در صورت عدم توجه کافی می تواند خطرناک ترین مرحله باشد، زیرا عوامل گوناگونی در این گروه سنی موجب افزایش خطرات می شود، از جمله طولانی بودن و خطرزا بودن مسیر خانه به مدرسه، بازی گوشی کودک، شوخی با همکلاسی ها، تمایل به تنهایی رفتن و به طور مستقل کار کردن.

مرحله چهارم زمانی است که کودک وارد دوره راهنمایی می شود. در این مرحله از آموزش، مدرسه نیز مسئولیت هماهنگی با اولیا را دارد. باید ضمن انتخاب گذربان یا پلیس برای کمک به دانش آموزان برای عبور ایمن، دانش آموزان را فعالانه درگیر کرد. لازم است متناسب با کلاس و سن دانش آموزان دروسی در کتابهی درسی گنجانده شود.

